

Ο ΝΕΟΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΟΣ ΛΑΟΣ

«**Ἕλληνές** τινες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων προσῆλθον τῷ Φιλίππῳ, Φίλιππος λέγει τῷ Ἀνδρέα, Ἀνδρέας καί Φίλιπος λέγουσι τῷ Ἰησοῦ, **ὁ δέ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο** αὐτοῖς λέγων· **ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου**» (Ἰωάν.12,20-23).

Γιατί; Διότι **δόξα** καί προορισμός τοῦ Κυρίου ἦταν ὁ **ΣΤΑΥΡΟΣ!** Νά ἐνανθρωπήση, τοῦ «**πληρῶσαι τόν νόμον καί τούς Προφήτας**» (Ματ.5,17) διά τῆς «**διδασκαλίας**»· καί «**τελειῶσαι**» (Ἰωάν.17,4) (τό ὅλον ἔργον Αὐτοῦ διά τῆς «**Σταυρικῆς Του Θυσίας**» (Ἰωάν.19,30)).

Ἡ συνέχισις καί διατήρησις τῆς «**σπορᾶς**» (Ματ.9,38) τῆς διδασκαλίας Του διά τοῦ «**εὐαγγελισμοῦ**» (Πράξ.8,4) αὐτῆς ἐπί τῆς γῆς καί ἡ ἐξάπλωσις αὐτῆς παντοῦ, «**προέγνω**» (Ρωμ.8,29) ὅτι **θά ἐπετυγχάνετο διά τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης**, τήν ὁποῖαν **ἤδη ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶχε** (σάν χαλί) **σκορπίσει** μέχρι τά πέρατα τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, τίς Ἰνδίες· ἀλλά καί διά τοῦ Ἀρχαίου ἐκείνου Πολιτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων, ψήγματα πλεῖστα ἐν αὐτῷ (τῷ Πολιτισμῷ) εὐρών, ἀνασύρας καί ἀναδείξας ἐκ τῆς ἀφανείας, χρησάμενος καί ἀξιοποιήσας ἐν τοῖς λόγοις Του, καί πολλά «**πληρώσας**» ὁμοίως, ὡς τά τοῦ «**νόμου καί τῶν Προφητῶν**»- (Ματ.5,17)).

Οὕτω, τό Ἑλληνικόν ἔθνος, «**γένος Θεοῦ**» ὑπάρχον (Πράξ.17,28), ἀπέβη ὁ ἡγαπημένος λαός τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐκλεκτός, ὁ «**Νέος Περιούσιος λαός**» Του (Τιτ.2,14), «**τό ποιοῦν τούς καρπούς Αὐτοῦ** (ἔθνος)» (Ματ.21,43), ἀναπληροῦν τό τήν «**καταρασθεῖσαν συκῆν, ἐφ' ἣν οὐχ εὔρε καρπόν**» (Ματ.21,19-20) ἔθνος τοῦ Ἰσραήλ (Πράξ.10,22). Οἱ «**υἱοί Θεοῦ**» διά τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθησαν, Χριστόν ἐνεδύθησαν. **οὐκ ἔνι** (δέν ὑπάρχει πλέον διαφορά-διάκρισις) **Ἰουδαίου οὐδέ Ἑλληνο**, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ· **πάντες γάρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ**. εἰ δέ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ καί **κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι**» (Γαλάτ.3,26-29).

Ναί. Τό ὁποῖον ὅμως Ἰσραηλιτικόν ἔθνος, «**θελήσει καί βουλήματι Θεοῦ, ἐν μυστηρίῳ** (Ρωμ.11,25=«τό μυστήριον τοῦτο») **ἀπό καταβολῆς κόσμου κεκρυμμένῳ**», **θά σωθῇ** -κατά τήν ρητήν πρόρησιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου-, τό ὁποῖον «**ἤξε** (ἐκ τοῦ ἄγω)-**ώδήγησε χεῖρα ἁγίου τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου (Παύλου) τοῦ γράψαι**» (Β'Πετρ.1,21). Ὅτι «**πώρωσις ἀπό μέρους τῷ Ἰσραήλ γέγονεν ἄχρις οὔ** τό πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθη, καί οὕτω πᾶς Ἰσραήλ σωθήσεται, καθὼς γέγραπται» (Ρωμ.11,25).

Ἄς προσέξουμε, λοιπόν, πάρα πολύ· μήπως ἑμεῖς, μέ τέτοιους **ἀξιολογώτατους Ἑλληνες ἀρχαίους Προγόνους**, πού τούς **ἀνεγνώρισε καί ὁ Χριστός ἀκόμη** καί εὐηρεστήθη, ὥστε -σχέδιό Του ἦταν- αὐτοί νά **παίξουν** τόν τόσο μεγάλο καί πρωτεύοντα ρόλο **στήν ἱστορία τῆς σωτηρίας τῶν λαῶν ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος**· μήπως, λέγω, «**κλεισθῶμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος**» (Ματθ.25,10) ἐπαναπαυόμενοι καί ἀρκούμενοι μόνο στίς «**δάφνες**» τους(!)· συλλαμβανόμενοι λατρεύοντες εἰδῶλα, Δωδεκάθεα καί Ξένους, Καινούργιους «**ἄγνωστους θεούς;**» (Πράξ.17,23) καί Νιόφερτους, μέ ἀποκορύφωμα **τῆ λατρεία τοῦ «πλάνου»-«σατανᾶ» καί τοῦ «Ἀντιχρίστου;**» (Α΄ Ἰωάν.4,3 & Β΄ Ἰωάν.7). Λέω, μήπως;

Γρηγορῶμεν, λοιπόν, ἀδελφοί, μή ἐπιχαρῆ ἔτι περισσότερο ἐφ' ἡμᾶς ὁ Κίσειγκερ **ἐπί τῆ βαθυτάτη ἀκηδεΐα καί ραθυμίας ἡμῶν**· καί τῆ ἀύξανομένη **ἀγνωμοσύνη** ἔναντι τῶν ἀλλεπαλλήλων **εὐεργεσιῶν**, ἅς πλουσιοπαρόχως ἀνά τούς αἰῶνας **ἐχορήγησεν πρὸς ἡμᾶς ὁ Δωρεοδότης Θεός**. Ὅποτε, δέν θά εἶναι **ἄδικο, νά ἄρη** -ἄφ' ἡμῶν, τώρα- τήν -δανεισθεῖσαν, τρόπον τινα- εὐλογίαν καί τήν «**βασιλείαν**» Του, καί νά τήν ξαν' ἀποδώσῃ εἰς τόν «**ἀρχικόν, φυσικόν δικαιοῦχον καί κληρονόμον αὐτῆς**» (Ρωμ.11,24), «**τὴν ρίζαν καί τόν κορμόν ἐν οἷς ἐνεκεντρίσθημεν ἡμεῖς ὡς κλάδοι, ἧτις ρίζα βαστάζει ἡμᾶς**» (Ρωμ.11,18). Ἡμῶν -οἴμοι-, ἀποδεικνυομένων καθ' ἡμέραν καί περισσότερο «**ἀναξίων**» τοῦ «**φέρειν καί βαστάζειν τό ὄνομα**» (Πράξ.9,15)· καί «**ἀκάρπων**», ὡς παυσαμένων «**ποιεῖν καρπούς**», μηδέ «**φύλλα**» (Ματ.21,19-20), κἄν «**ἰκμάδά τινα**» (Λουκ.8,6) ἀναδιδόντων. Πλήρης αὐχμότης (=ξηρασία), ἐκ τοῦ λιβός (τοῦ λίβα) τοῦ διαβόλου κρατοῦσα πανταχῆ (=εἰς ὅλα τά μέρη, παντοῦ). Λησμονήσαντες ἀλαζονευσάμενοι, ὅτι «**παρά φύσιν ἐνεκεντρίσθημεν εἰς καλλιέλαιον**» (Ρωμ.11,24). «**Δυνατός γάρ ὁ Θεός ἐστὶ πάλιν ἐγκεντρίσαι αὐτούς, εἰ γάρ σύ ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ἐξεκόπης ἀγριελαίου καί παρά φύσιν ἐνεκεντρίθης εἰς καλλιέλαιον, πόσω μᾶλλον οὗτοι οἱ κατὰ φύσιν ἐγκεντρισθήσονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ;**» (Ρωμ.11,23-24, καί ὅλο τό 11^ο Κεφάλαιον ἀναγνωσθήτω, μέ τίς ἐπί μέρους ἐνότητες: «**Ἡ ἀπόρριψις τῶν Ἰσραηλιτῶν δέν εἶναι πλήρης. Παράδειγμα ἀπό τό μπόλιασμα τῶν δένδρων. Ἀπώτερος σκοπός τοῦ Θεοῦ. Ἔλεος δι' ὅλους**»).

Τί ἀποκαρδιωτικό! Τί **ἀκατάπαυστος θρηνώδης τραγωδία**, ἔτι καί τῶν ἀγγέλων θλιβομένων ἐν τῷ βλέπειν! **Ἑλληνες μέ τέτοιους, Κορυφαίους** εἰς Ἐπιστήμας, Τέχνας καί Πολιτισμόν, **Φιλοσόφους**· πού τήν ἀξίαν αὐτῶν διέκρινε, **ἐξετίμησε, ἀνεγνώρισε καί ἐχρησιμοποίησεν-ἐπεστράτευσεν ὁ Σαρκωθεὶς Θεάνθρωπος Κύριος εἰς τό Ἀπολυτρωτικόν Του Ἔργον!** Ὅχι δέ ὀλιγώτερο καί **οἱ Πατέρες** τῆς Ἐκκλησίας ἐξετίμησαν, ἐμελέτησαν καί πολλά ἐδανείσθησαν ἐξ αὐτῶν. Πού -ἐξ ἄλλου- «**στοιχεῖα ζωντανά τῆς φύσης**» ἐλογήσθησαν, ὅταν ἡ

Ίστορία ἔγραψε γι' αὐτά στά τελευταία χρόνια, πώς «οἱ ἥρωες πολεμοῦν σ' ἄν Ἕλληνες»! Τόση ἀξιωσύνη, ἀνδρεία, σεβασμός καί ἀναγνώριση! Χωρίς νά ἔχουν ξεθωριάσει καθόλου τά, «**Ἦ τάν ἦ ἐπί τᾶς**» τῶν Σπαρτιατῶν, τό «**Μολών λαβέ**» τῶν Μαραθωνομάχων, τό «**Αἶεν ἀριστεύειν**» καί τόσα ἄλλα. Ἀνυπέρβλητοι σέ πολλά, πού ξεπερνοῦσαν πολλούς λαούς σέ ἀρετή καί σοφία (καί ὄχι μόνο) ὡς χθές, «**καλοί κάγαθοί**» ὄντες, παραδείγματα γιά μᾶς σήμερα, περιορίζοντός μου ἕως ἐδῶ ὅμως τόν λόγον, ἵνα μή ἐπεκταθῶ περαιτέρω περί τῶν ἡμετέρων αὐτῶν.

Καί νά κινδυνεύουμε σήμερα -σιγά, σιγά- νά ἐξαφανισθῶμεν ὡς ἔθνος, «ἀθύρματα» (=παιδικά παίγνια, ἄβουλα ὄντα) ἀποβαίνοντες, ἐξαρτώμενοι **ἀπό ὀρέξεις, ἐπιθυμίας καί καπρίτσια ξένων**, στά ὅποια ὑποκύπτομεν «**ἀντί πινακίου φακῆς**»· ἀρνούμενοι καί ἀπεμπολοῦντες κάθε ὄσιο καί Ἱερό πού ἀπέμεινε πάνω μας, μή ἀπαρνούμενοι ὅμως δυστυχῶς -πάνω ἀπ' ὅλα- ποτέ καί μή μπορώντας ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπό **τά δύο μεγάλα θανάσιμα καί ἐθνοκαταστρεπτικά μας πάθη· τή διχόνοια καί τήν ἀγνωμοσύνη!**

Φεῦ! **Πρός αἰώνιαν ἐντροπήν**, καί μίαν **εὐκταίαν διόρθωσιν**, ἀνασύρω, καταδεικνύω καί στηλιτεύω **τήν ὡς ἄνω «ἐθνικήν μας ἀδυναμίαν»**· ἀκόμη πλάϊ **καί σέ δύο ἄλλα ἀπαράδεκτα** πού συμβαίνουν-παρατηροῦνται, καί τά ὅποια προδίδουν τήν ὑστέρηση-ἔλλειψη καλλιιεργείας-παιδείας καί ὠριμότητος ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων. Αὐτά τά δύο ἄλλα, τά ὅποια δέν εἶναι ἀσφαλῶς καί σέ κανένα ἄγνωστα καί ἀπαρατήρητα· εἶναι ἡ **Βλασφημία** (εἰδικά στό Στρατό), καί τό **Κάπνισμα**, στό ὅποιο ἐρχόμεθα **Τρίτοι στόν Κόσμο** (Κούβα, Κύπρος, Ἑλλάς). Εἴμαστε ὑπέροχοι!!!! Προκομμένοι ἀπό τήν ἀνάποδη. Καταντᾶμε **ἀπό Φιλότιμοι καί Λεβέντες, Σκαθάρια καί Ψευτονταῖδες**· καί μέ τό Ἀλκοόλ, τό Οἰνόπνευμα στό χέρι.

Μαγκιά μου...λέει **ὁ Παῖδαρος**,

καί πλάϊ **ἡ Κοριτσάρα**,

μέχρι νά μποῦνε αὔριο,

μέσα στή Φερετράρα!

Μᾶς πρέπει;;;, ρέ Ἕλληνες, Ἀπόγονοι τοῦ Μέγα Ἀλέξανδρου καί τοῦ Ἀριστοτέλη; Ἄς ἀφήσω μιά στιγμή τό Βάπτισμα καί τήν Πίστη, γιατί μιλάμε γι' αὐτούς. Γύρισε καθόλου νά κοιτάξῃ ὁ Μέγας Στρατηλάτης -μέ τήν ἄκρη τοῦ βλεφάρου του ἔστω-, τό ξακουστό **Χαρέμι τοῦ Δαρείου**; Πού ἐμεῖς -πού δεν ξεκολλᾶμε ἀπό τήν Τηλεόραση- **θά «γουρλώναμε τά μάτια»!** / Τίποτε. Σάν νά μήν ὑπῆρξε. Ἐμεινε ἀπαθέστατος! Καί μόνον αὐτό; «Ἐπιλήψει με ὁ χρόνος

διηγῆσθαι». Πῶς ἐμεῖς σήμερα στεκόμαστε μπροστά στα παιδιά μας και τους Γεννήτορές μας; Ντροπή μας, για μία ακόμη φορά!

Εἶθε, νά κάμη ἔλεος καί τό θαῦμα Του ὁ Θεός, «**νά μή ἀπολεσθῶμεν εἰς τέλος**» (τελείως) ὡς Ἔθνος. Κάπου νά «**ὑπολειφθοῦν**» (=νά συμβαίη ὥστε νά συνεχίσουν νά ὑπάρχουν) ἀνά τόν κόσμον στό μέλλον Ἕλληνες. Γιατί, ὡς Ἑλληνικόν **Κράτος**, ἂν ἐξακολουθήσουν νά «**εἰσέρχονται**» καθημερινά τόσο «**λαθρομετανάστες**» στή Χώρα, σάν σέ «**ἀμπέλι ξέφραγο**»: «**θά τό ἔχει πετύχει σίγουρα τό σχέδιό του ὁ δόλιος Κίσσιγκερ**». Καί τότε, θά φταίη ἡ δολιότης **ἐκείνου περισσότερο** ἄραγε, ἢ ἡ **δική μας** κατάντια-**ἀβελτε(η;)ρία** (=διανοητική νωθρότης, εὐήθεια (=μωρία, βλακία, κουταμάρα), **Ἐκκλησίας** καί Πολιτείας; Δέν νομίζω ὅτι θέλει ψάξιμο τό πρᾶμα;! Εἴμεθα ἄξιοι τῆς τύχης μας ἀπό τώρα.

Ἀλλά, εἴμεθα -ὠϊμέ- τόσο ἀδιάφοροι καί «κοκορόμυαλοι»; Ἄσε τούς Πολιτικούς. Ἐμεῖς οἱ **Κληρικοί**;;! **Ἄς πᾶμε καλύτερα** συλλήβδην-ὄλοι μαζί, μιά ὥρα ἀρχύτερα **νά πνιγοῦμε!!!** (Ματθ.18,6 / Λουκ.17,2) Νά λείψη καί νά πάψη νά πέφτη καί νά σκορπιέται ἡ ντροπή γύρω μας. **Αἴσχος** πιά! Μᾶς σιχάθηκε ὁ Θεός. Ἰχνος παρρησίας καί ἀντιστάσεως δέν ἀπέμεινε; «**Υγεία, σῶμα, ἡδονή καί μακροήμερευση**» εἶναι τά ἰδανικά, τά **πολυτιμώτατα ἀγαθά** πλέον πάνω στή γῆ;;! Πρέπει «**στόχος** μας νά γίνη, τό **πῶς θά μειωθῆ καί θά ἐξαφανισθῆ «ὁ θάνατος;(!)**», νά μακροημερεύουμε σάν τόν **Μαθουσάλα (ἔζησε 969 ἔτη)** (τό χάλι μας, τό κατάντημα, καί ἡ παραφροσύνη μας!!!). Καί δέν ἐδημιουργήθη (κατ'αὐτούς) ὑπό τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος «**εἰς ψυχὴν ζῶσαν**» (Α΄Κορ.15,45), «**εἰς πνεῦμα, ζωοποιοῦν**» τό σῶμα (Α΄Κορ.15,45), τό ὅποῖον, «**γιά νά κληρονομήση Βασιλείαν Θεοῦ**» (Α΄κορ.15,50), πρέπει πρῶτα νά **ἐνδυθῆ «πνευματικόν σῶμα»** (Α΄Κορ.15,44). Διότι «**σὰρξ καί αἷμα βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομοῦσιν**» (ἔ.ἀ.στίχος50). Καί «**δεῖ τό φθαρτόν τοῦτο (σῶμα) ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν, καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν**» (Α΄Κορ.15,53), γιά νά περάση ἐκεῖ πού «**πρό ἡμῶν Πρόδρομος εἰσῆλθε Χριστός**» (Ἐβρ.6,20), καί μᾶς «**ἠτοίμασε τόπον**» (Ἰωάν.14,2-3) καί μᾶς περιμένει. Ὅτι για κάθε ἄνθρωπο, «**τό ζῆν Χριστός καί τό ἀποθανεῖν κέρδος**» (Φιλιπ.1,21) καί (ὄχι τόση διαφήμιση, «τάϊσμα» ἑκατομμυρίων γιά προπαγάνδα (μάλιστα) ἀνθρώπων ξένων οἰκονομικῶν συμφερόντων»). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προσηύχετο καθημερινά, «**εἰς τό ἀναλῦσαι (=νά πεθάνῃ) καί σύν Χριστῷ εἶναι**» (Φιλιπ.1,23).

Ἐκεῖνος ὅμως δίδαξε ὅτι, **πολυτιμώτατον ἀγαθόν πάντων εἶναι «ἡ ἀθάνατη ψυχὴ»**, «**μπροστά στήν ὁποία δέν μπορεῖ κανεὶς νά ἀντιπαραβάλη κάτι, οὐδέ νά δώση ἀντάλλαγμα**» (Ματ.16,26 / Μαρκ.8,37)· καί ὄχι ὅτι τό «σῶμα» -ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο ἐπὶ τῆς γῆς- ὑπερβαίνει εἰς ἀξίαν καί τιμὴν τὴν ἀθάνατον ψυχὴν. Πρὸς **καταισχύνῃν καί ὄνειδος, ἡμῶν τῶν Κληρικῶν**

(πρωτίστως), **έγραψαν τ' άνωτέρω υπό τοῦ Άποστόλου Παύλου**. Καί **άλίμονον μας άν -έξακολουθητικά άσυναίσθητα, όπως ένεργούσαμε μέχρι σήμερα-, στό έξής μέ πραγματικό «φόβο Θεοῦ καί συνέπεια στόν όρκο πού δώσαμε κατά τήν ώρα τής χειροτονίας μας», δέν άρχίσουμε νά πληροφοροῦμε σωστά τόν λαόν, «όρθοτομοῦντες τόν λόγον τής Αὐτοαληθείας», ό όποίος εἶναι Αὐτός Οὗτος ό Κύριος, Όστις «άψευδῶς» μᾶς άφήκε πάντα ταῦτα έν τῇ Γραφῇ διά «Πνεύματος Αγίου γεγραμμένα» (Β΄Πέτρ.1,21), άτινα δέν έπιδέχονται οὔδεμίαν κριτικήν ἢ καί άμφισβήτησιν· ώς «Πιστοῦ τοῦ λόγου καί πάσης άποδοχῆς άξίου» (Α΄Τιμ.1,15 / Α΄τιμ.4,9)· καί «Θεοπνεύστου πάσης Γραφῆς καί ώφελίμου πρός διδασκαλίαν, πρός έλεγχον, πρός έπανόρθωσιν, πρός παιδείαν τήν έν δικαιοσύνη, ίνα άρτιος ἦ ό τοῦ Θεοῦ άνθρωπος, πρός πᾶν έργον άγαθόν έξηρτισμένος» (Β΄Τιμ.3,16-17).**

Άς μνησθοῦμε τοῦ **Ίεροῦ Χρυσοστόμου** καί δὴ τῶν τραγικῶν **έκείνων στιγμῶν** πού πέρασε, καί **άς διδαχθοῦμε** ότι, -όπως αὐτός-, **μόνον άπό τόν έαυτόν μας, άπό τίς άδυναμίες, τίς άμαρτίες καί τά πάθη μας πρέπει ν' άνησυχοῦμε καί νά φοβώμαστε, καί άπό κανέναν άλλο**. Πού, **«ένῶ μπορεῖ καί νά φονεύση άκόμα τό σῶμα μας, τήν ψυχή μας (όμως) δέν δύναται νά θίξη στό έλάχιστο»** (Ματ.10,28). Τί εἶπεν ό άγιος Πατήρ (τότε) δοκιμαζόμενος, έν πλήρει έπιγνώσει, εἰ καί όλως άδίκως έπασχε καί έσυκοφαντεῖτο; **«Οὐδείς δύναται βλάψαι Ίωάννην, εἰ μή Ίωάννης»**. Δηλαδή, **μόνον οἱ άμαρτίες του μποροῦσαν νά τόν βλάψουν καί νά τοῦ στερήσουν τήν αἰώνίαν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· οὐδείς άλλος. Οἱ έπίβουλοι καί έχθροί του, θά μποροῦσαν -τό πολύ- νά άφαιρέσουν τήν φυσιολογικήν, βιολογικήν, πρόσκαιρον, έπίγειον, έφήμερον ζωήν, τοῦ τόσο άσθενικοῦ -άλλωστε- καί καχεκτικοῦ σώματός του μόνον· πέραν δ' αὐτοῦ τίποτε άλλο**.

Λοιπόν; **Όρα νά μετανοήσωμεν, άδελφοί Συνέλληνες!** Άς πενθήσωμεν, **άς κλαύσωμεν, άς όμολογήσωμεν -ώς διδάσκει καί ό Όσιος Άνδρέας Έπίσκοπος Κρήτης** εἰς τόν Μ. Κανόνα του: **«Ήμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ένώπιόν Σου, οὐδέ συνετηρήσαμεν, οὐδέ έποιήσαμεν· καθός ένετείλω ἡμῖν. Αλλά μή παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, ό τῶν Πατέρων Θεός»** (Εἰρμός Ζ΄ Όδῆς Μ.Κανόνος).

Ναί. Γιατί εἶναι **«Θεός έλέους καί οἰκτιρμῶν»** (Ρωμ.12,1 / Β΄Κορ.1,3), **«Θεός Πατήρ ἡμῶν»** (Ματ.6,9) Αὐτός εἰς Τόν όποῖον άποτεινόμεθα· έτοιμος νά μᾶς άπαντήση, **ίκανοποιώντας «τό αίτημά» μας, / βρίσκοντας «ό,τι τοῦ ζητᾶμε», / καί «άνοίγοντά μας τήν θύρα»** γιά νά μᾶς **έπανεισαγάγη καί μᾶς ξαναδεχθῇ** (Ματ.7,7)· **άκόμη καί ώς «Παιδιά Του, άσώτως ζήσαντα, βιοῦντα, καί τόν πλοῦτον -όν παρ' Αὐτοῦ (άχρεωστίτως) έλάβομεν- οὔτω** (ἦτοι

ἀσώτως) δαπανῶντα» (Λουκ.15,13). Λιμώττοντας δέ, καί -εἰ εἰς ἑαυτούς ἐλθεῖν- τύχη γενέσθαι· ἀνοικταῖς ἀγκάλαις προσμένει ἡμᾶς, δεδοκῶς (=παρατηρῶν μετὰ μεγίστης, ηὔξημένης προσοχῆς καί ἀγωνίας, ὡς Πηνελόπη Ἐπιστροφὴν Ὀδυσσεά, καί οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς τὴν ἐκεῖσε Κάθοδον τοῦ Κυρίου), τοῦ ἐπιπεσεῖν ἐπὶ τῷ τραχήλῳ, ἐναγκαλισθῆναι καί καταφιλῆσαι ἡμᾶς, ὡς νεκρούς καί ἀναζήσαντας, ἀπολωλότας καί εὐρεθέντας» (Λουκ.15,32).

Εἶη τό ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν εὐλογημένον καί δεδοξασμένον (Ρωμ.1,25 / 9,25 / Β΄Κορ.11,31) εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀ μ ῆ ν !

Ἰερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ
30.10.2021